

Podpořte knihu Markuse Willingera - Generace identity!

Autor: Gregory Hood

Generace identity: Vyhlášení války
Markus Willinger
Arktos, 2017.

Vzkaz americké pravici: je načase začít se chovat jako dospělí.

Myšlenky mají následky

„Šikmá plocha“ zpravidla bývá označována za argumentační faul (*logical fallacy*) – kromě světa politiky. Myšlenky totiž nakonec skutečně bývají dováděny až do svých logických důsledků. Co víc, dovádí je do nich lidé, kteří jim vlastně ani pořádně nerozumějí. A tak demokracie „panského národa“ (*Herrenvolk*), založená ve Spojených státech americkými Otcí-zakladateli, nekonečnou sestupnou trajektorií pomalu degraduje ve stále dekadentnější noční můru – protože se má za to, že „všichni lidé jsou stvoření sobě rovní.“

To samozřejmě není celý příběh, ale když na to přijde, hnutí, lidé, kréda i státy potřebují, aby široké masy přijaly za své některé ústřední zásady – i kdyby to třeba mělo být jen v rétorické rovině. Chyba učiněná při vytváření ideologie tak garantuje konečnou politickou prohru.

Americká pravice – i když za mnoho nestojí – je dlouhodobě ochromena svou rétorickou sympatií k myšlenkám, jako jsou „štíhlá vláda“ a „volný trh,“ které ovšem pozbývají veškeré relevance nebo účinnosti, jakmile zmizí jejich demografické, kulturní a morální základy. Louis Hartz dokonce neváhal liberalismus označit za jedinou skutečnou politickou tradici v Americe,

kde se prý všichni jen naoko bijeme o nárok na dědictví Johna Locke. Jonah Goldberg pak celou Ameriku **definoval** jako „kmen svobody“, jehož cestu ke stále větší svobodě jednotlivce doprovázejí v zásadě nedůležité debaty o významu země „zrozené americkou revolucí a osvícenstvím.“ Moderní konzervativní hnutí sice frázi „myšlenky mívají následky“ miluje,“ bohužel si však za základnu svých činů zvolili plytký a přemoudřelý systém sloganů.

Když už se pak američtí konzervativci nebo libertariáni pokusí postavit za něco jiného než třeba daňové škrty pro miliardáře, obvykle jde o něco, čemu zesnulý Lawrence Auster říkával „bezcharakterní výjimka,“ výhrada vůči rovnosti nebo zásadě nediskriminace, která však není výzvou liberalismu samotného. Ve skutečnosti zpravidla totiž sami bojují za nárok na označení „klasičtí liberálové.“

Následkem toho tedy nemůže konzervatismus dopadnout jinak než prohrou – a možná že právě za tímto účelem i **vzniknul**. Místo aby nabízel skutečnou alternativu, slouží jako nepostradatelná podpora systému, která zajišťuje, že potenciální disidenti jsou se svou uzurpací smířeni prostřednictvím iluze, že i oni mají možnost systém ovlivnit. Někteří podle vlastních slov konzervativci, nadšení eunuši až do samotného konce, dokonce brání svou ideologii právě proto, že umožňuje společnosti zavádět progresivní změnu „postupně.“ Amerika je jádrem světového systému, který žene naše lidi do záhuby, ale než by se s ním americká pravice (umírněná i ta „extremistická“) snažila skoncovat, tak se ho pokouší spasit, spolu se svými iluzemi o svobodě, kapitalismu a Ústavě.

Pro typické nedospělé děcko dnešní americké pravice tak má jedenadvacetiletý Markus Willinger důležitou zprávu – je načase začít chovat se jako dospělí.

Proti novému establishmentu

Generace identity: Vyhlášení války je voláním do zbraně pro evropskou mládež, která vyrostla na okupovaném území. Jazyk je přímý, styl bojovný a sázky v bitvě, kterou nás Marcus vyzývá vybojovat, snad už ani nemohou být vyšší. Nejedná se o dílo plné politicko-filozofických úvah nebo pečlivých programových analýz, ale spíše jakýsi katechismus, krátký svazek se stručnými kapitolkami určený studentům, aktivistům a potenciálním stoupencům, kteří by se rádi dozvěděli, co že to vlastně Generace identity je.

Willingerova kniha je důležitá, protože se nejedná jen o politický dokument, ale i svým způsobem duchovní doktrínu. Daří se mu zachytit rozpory a zmatek generace úmyslně připravené o vlastní kulturu, vyznání i země ve jménu nejasně vymezeného multikulturalismu. Na rozdíl od obyčejných reakcionářů si Willinger nedělá sebemenší iluze, že by snad bylo možné zvrátit chod dějin. Nejedná se tedy o další nesmyslnou výzvu k návratu k „tradičním morálním hodnotám“ nebo nějaké zidealizování si minulosti, v níž bylo všechno v pořádku. Willinger nám neříká, abychom se jednoduše vrátili do kostela nebo máváním vlajkou přivolali zpět patriotismus.

Ne, *Vyhlášení války* je radostnou, vitální deklarací, která vítá dokonce i stávající dekadenci – pokud otevře cestu čemusi velkolepějšímu. Svou neskrývanou chutí k boji, konfliktu a zničení

starého řádu Marcus Willinger názorně ukazuje, co to skutečně znamená být „šťastným válečníkem“: ne tedy nějaký košer konzervativce, který „férově“ přijímá svou nevyhnutelnou porážku, ale politický voják, který v nadcházejícím boji nachází smysl.

Generace identity je útlý svazek rozdělený do 41 kapitol, z nichž některé nejsou delší než pouhou stránku či dvě. Autor knihu pojal jako vyhlášení války „osmašedesátníkům,“ což je termín, který asi bude Američanům třeba objasnit. V květnu 1968 divoké stávkou napříč Francií, zpočátku vyvolané studentskými nepokoji, srazily zemi na kolena a prezident de Gaulle dokonce načas uprchnul ze země. Slogany osmašedesátníků jako by byly vystřižené z učebnic postmoderního marxismu – volání po smysluplnějším životě, než jaký se dal vést v prostředí kapitalistického odcizení: „V každém z nás spí policajt. Musíme ho zabít. Vyžehňte fízla z vlastní hlavy.“ „Je zakázáno zakazovat.“ „Budte realističtí, žádejte nemožné.“

Přestože se de Gaulleovi podařilo rádobu revoluci porazit a jeho středopravá strana v následujících volbách dokonce posílila, měl květen '68 na evropskou společnost, vlády i kulturu hluboký a trvalý účinek. Zvěstoval totiž nástup kulturního marxismu coby „automaticky přednastavené“ (*default*) kultury vzdělaných obyvatel Západu. Z mladých rebelů-vůdců povstání, jako byl charismatický Daniel Marc Cohn-Bendit („Rudý Danny“), se časem stali staří nudní byrokrati z Evropského parlamentu, kde Evropany poučují o tom, jaké výrobky si smějí kupovat, co mohou říkat nebo si myslet. Namísto zrodu nové éry svobody se tak květen '68 stal počátkem (jak to nazval Keith Preston) „totalitárního humanismu“.

Generace bez kořenů

Nenajdete nic slušného, smysluplného nebo vznešeného, co by se tento nový establishment nepokusil zničit nebo aspoň zkazit. Stále však platí, že dějiny neznají zpátečku – a vzývat minulost tedy nestačí.

A tak tedy ve Willingerově výkřiku: „Uvrhli jste nás do tohoto světa vykořeněné a zmatené, aniž jste nám řekli, kam jít nebo kudy vede naše cesta. Zničili jste všechno, podle čeho bychom se mohli orientovat“, slyšíme podtóny zoufalství. Asi nepřekvapí, že druhá kapitola knihy dostala název „O samotě.“

Horečná honba za umělou euforií nacházenou v drogách, večírcích nebo extrémních zážitcích v sobě skrývá nesmírnou znučenost a vykořeněnost. Jednotlivec se – jen zdánlivě paradoxně – po dosažení skutečně osamocené svobody nedokáže sám plně realizovat. Konec konců, osmašedesátníci zničili jednotlivce varováním „před ‚tlakem většiny‘ a ‚ztrátou vlastní osobnosti‘. Ten vnitřní konflikt nás potápí do ještě hlubšího zoufalství.“ Willinger zde tne přímo do živého, když o své generaci říká „Tak bloumáme životem – napůl ztracení a napůl v rauši.“ Dokonce i eskapismus počítačových her a zábavy není nic jiného než pokus znovu nalézt hodnoty jako společenství, čest a hrdinství, pro něž naše společnost postrádá možnost vyjádření.

Willinger přináší brilantní postřeh, když říká, že jediným způsobem, jak dnes řada mladých dokáže najít vůbec nějakou identitu, je prostřednictvím módních značek nebo různých

subkultur. I letmý pohled na „goths,“ „emo“ nebo kteroukoliv z další skupinek na hudební scéně ukazuje, že lidé hledají smysl v čemkoliv – dokonce i marketingových módních vlnách. A přestože to Willinger nezmiňuje, jistě stojí za zmínku, že britská vláda dnes útoky proti levicově zaměřeným „emo“ stíhá jako „zločiny z nenávisti,“ čímž poskytuje některým hudebním subkulturám (dalším však nikoliv) status chráněné skupiny.

Odpovědi nemusí být ani tradiční náboženství. Jak poznamenává Willinger, závidí tato generace jistotu, oddanost a víru věřícím – dokonce i militantním muslimům. Zároveň však pověry a stupidita náboženských dogmat značně ztěžují jim jednoduše uvěřit, „a tak se vůči fanatikům cítíme zároveň nadřazení i méněcenní.“ „Naše víra je k ničemu, protože si ji netroufáme brát vážně... Naše heslo je ‚nevím‘, s tímto slovem se utápíme ve sklíčenosti.“

I stát zavdává spíše důvody k cynismu, protože „jste nás naučili stát nenávidět, takže se rozkládá zevnitř.“ Jelikož se jedná o „nutné zlo“, „stejně nikdy nezáleželo na tom, která strana nás zrovna zkouší využívat.“ Nejdůležitěji ale Willinger spílá těm, kdo nám v televizi předkládají obrázky idylického rodinného života, které jsou „pravým opakem skutečnosti, do které jste nás přivedli.“ Willinger v tomto případě kárá dost možná ještě příliš mírně, protože americká televize dekadenci přímo propaguje. Nezní dnes už bezmála neuvěřitelně, že ještě ne tak dávno bylo vyobrazení rodinného života v sitkomu Simpsonovi považováno za **podvratné?**

Nejkousavější ale asi jsou Willingerovy výpady proti „bitvě proti pohlavím“: „Mužům jste vzali mužnost.“ a ženy „jste přesvědčili, že ženskost je staromódní a sociální konstrukt,“ místo níž prosazujete „aliance homosexuálů a transvestitů, spojení nicoty.“ „Chceme být mužnými muži a ženskými ženami,“ říká Willinger v přímém protikladu k „pitomým teoriím“ usilujících novou definici toho, co to vůbec znamená být člověkem. Najít pravou „lásku“ předpokládá úspěšné vybojování vnitřního boje proti „divoké živočišné touze“ již „sexuální osvobození“ vnutilo celé generaci. Willinger vysvětluje „Najít pravou lásku je náš nejvyšší cíl a největší štěstí,“ něco, co by vedlo k čemusi většímu než pouhému ukojení žádosti.

Willinger mluví za všechny, kdo se ve skrytu duši cítí ošizeni o své právoplatné dědictví – i když to třeba nedokáží vyjádřit přesnými slovy. Willinger se zcela záměrně staví do pozice mluvčího své generace, když s opovržením napadá tvůrce tohoto světa z noční můry, v němž musí jeho generace žít. Když tak píše o nocích plných výčitek následujících po večírcích nebo lhostejnosti a zoufalství ateistické generace, která se ovšem nedokáže přimět k víře, či „studeném a prázdném“ světě, který evropské mládeži hodili na bedra osmašedesátníci, mluví za všechny. Přestože dosud najdeme věřící, morálně pevné, idealistické i ty plně naděje, nebojí se Willinger konfrontovat a dopřát sluchu i temnějším impulzům a zážitkům mladé západní generace.

Tato obvinění vznášejí proti generaci osmašedesátníků; levičáků, kteří dostali příležitost vybudovat svou kýženou utopickou společnost – a namísto toho nám připravili pohromu snoubící v sobě to nejhorší z vykořeněného kapitalismu a sebenenávisti socialismu. Díky vykreslení boje v klasickém schématu „my vs. oni“ na jedné straně a správně rozpoznávanými a zařazenými mocnými psychologickými impulzy za identitárním hnutím na druhé se autorovi

daří překračovat rámec běžného politického manifestu. Politický a kulturní boj tvoří neoddělitelnou součást snah o záchranu jednotlivých životů, které o smysl připravila generace osmašedesátníků. Vnější boj, válka za záchranu Evropy, tak patří k „velkému džihádu“ – vnitřnímu boji každého válečníka.

Recenze Gregory Hooda *Waking Up from the American Dream*, Markus Willinger's *Generation Identity* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 8. července 2013. Pokračování příště.